

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. J. K., narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Radkou Procházkovou,
se sídlem Masarykova 1101/43, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému

Ministr vnitra České republiky
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. MV-187621-10/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Rozhodnutím náměstka ředitele KŘP pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č. j. KRPU-199409-72/ČJ-2016-0400KR-AP ze dne 9. 10. 2019 byl žalobci výrokem I. písm. a) uznán služební úraz, výrokem I. písm. b) byla žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, náhrada za bolest, náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, náhrada za krácení nároku na dovolenou v roce 2017 a náhrada za krácení oděvného ve II. pololetí roku 2016 a v I. pololetí roku 2017. Žalobci byla přiznána celková náhrada škody na zdraví ve výši 115 570 Kč. Výrokem II. nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení v souladu s § 177 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru a zákonné úroky z prodlení, počínaje dnem uplatnění nároku, tj. ode dne 29. 6. 2017.
2. Proti výroku II. tohoto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru, č. j. KRPU-200911-17/ČJ-2019-0400KR-PK ze dne 22. 1. 2020.
3. Dne 24.10.2022 obdržel ministr vnitra podnět ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále též „ředitel KŘP“) k zahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 193 zákona o služebním poměru ve věci výroku I. písm. b) rozhodnutí náměstka ředitele KŘP pro ekonomiku ve věcech služebního poměru, č. j. KRPU-199409-72/ČJ-2016-0400KR-AP ze dne 9. 10. 2019. Ředitel KŘP měl za to, že žalobci byly předmětným rozhodnutím přiznány některé nároky plynoucí mu z vypořádání jeho služebního úrazu ze dne 23. 9. 2016 v nesprávných výších a též z nesprávného právního titulu. Zároveň bylo v části věci týkající se nároků žalobce na náhradu za krácení nároku na dovolenou v roce 2017 a náhradu za krácení oděvného v II. pololetí roku 2016 a v I. pololetí roku 2017 rozhodnuto k tomu nepřislušným služebním funkcionářem. Uvedené nedostatky a vady rozhodnutí považoval ředitel KŘP za natolik zásadní, že ve svém důsledku činily výrok I. písm. b) předmětného rozhodnutí nezákonným.
4. Po prostudování spisového materiálu se ministr vnitra ztotožnil s právním názorem ředitele KŘP a v návaznosti na § 99 odst. 3 správního řádu určil, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne přezkoumávaného výroku I. písm. b) rozhodnutí, neboť ve věci žalobce je nutné rozhodnout o jeho nárocích plynoucích mu z vypořádání jeho služebního úrazu ze dne 23. 9. 2016 v souladu zejména s ustanovením § 125 odst. 4 písm. b) zákona o služebním poměru a toto řádně odůvodnit. Rovněž je nutné, aby o nárocích žalobce na náhradu za krácení nároku na dovolenou a na náhradu za krácení oděvného nově rozhodl k tomu příslušný služební funkcionář.
5. Dne 17.1.2023 byl ministru vnitra proti jeho rozhodnutí doručen rozklad, který svým rozhodnutím č. j. MV-187621-10/SO-2022 ze dne 16.2.2023 zamítl a své rozhodnutí, č. j. MV-187621-4/SO-2022 ze dne 28.12.2022, potvrdil. Toto rozhodnutí o rozkladu žalobce napadl výše nadepsanou žalobou.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Jako první důvod nezákonnosti touto žalobou napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že řízení, které předcházelo vydání touto žalobou napadeného rozhodnutí, bylo nezákonné, neboť pro zahájení přezkumného řízení nebyly splněny zákonné podmínky, uvedené v ust. § 97 odst. 3 s. ř. a zejména v ust. § 193 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též jen „zákon o služebním poměru“).
7. Žalobce uvádí, že řízení o služebním poměru bylo započato pouze proto, že příslušný bezpečnostní sbor odmítal svoji odpovědnost za škodu způsobenou žalobci služebním úrazem, když odpíral žalobci uznat, že jde o služební úraz. Žalobce dále uvádí, že v řízení bylo rozhodováno dvakrát služebním funkcionářem a jednou odvolacím správním orgánem, a to služebním funkcionářem, který rozhodoval jako odvolací orgán. Konečně je též přesvědčen, že příslušné částky mu byly vyplaceny v souladu se zákonem, a i pakliže by došlo k aplikaci nesprávných zákonných ustanovení, bylo by příslušné ustanovení toliko nesprávné, nikoli nezákonné. Nezákonnost je pak dle § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru základním požadavkem pro zahájení přezkumného řízení, nikoli jeho nesprávnost. Přezkumné řízení je pak výjimečným institutem, kterého by dle žalobce mělo být užíváno pouze zcela výjimečně.
8. Nad to žalobce uvádí, že ministr se touto jeho námitkou v napadeném rozhodnutí téměř nezabýval.
9. Druhým důvodem nezákonnosti rozhodnutí o rozkladu je podle žalobce právní závěr žalovaného o funkční nepřislušnosti služebního funkcionáře, jenž měl podle napadeného rozhodnutí překročit svoji pravomoc projednat a rozhodnout tuto věc. V tomto případě nemohlo jít o nezákonnost (a to ještě způsobenou samotným správním orgánem, nikoliv účastníkem), protože mělo jít o porušení vnitřního předpisu bezpečnostního sboru, a to závazného pokynu policejního prezidenta, který rozhodně není obecným právním předpisem, natož zákonem. Podmínka nezákonnosti, uvedená v ust. § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru která je důvodem pro zahájení a následné zrušení rozhodnutí, ani v tomto případě rozhodně splněna nebyla. Pakliže jde o vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí, žalobce má opětovně pocit, že je jen velmi nedostatečné, pročez na tom nemůže nic změnit ani nepřipadný odkaz na obecné ustanovení § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, který postrádá jakékoliv další zdůvodnění.
10. Dále se žalobce domnívá, že na podnět, na jehož základě bylo přezkumné řízení zahájeno, je třeba hledět jako na akt nicotný, pročez nemělo být přezkumné řízení vůbec zahájeno. Žalobce nechápe, proč krajský ředitel policie byl-li přesvědčen o nutnosti zrušení rozhodnutí, neučinil tak v odvolacím řízení, kde sám dvakrát rozhodoval. Nadto za absurdní lze považovat postup, kdy za tohoto stavu ministr zahájí řízení, a navíc způsobem zkráceného řízení, a bez dalšího provede řízení tím způsobem, že prvním úkonem ve věci je vydání rozhodnutí. Takový postup ministra je v rozporu s ust. § 2 článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zneužitím státní moci. Navíc dle žalobce ministr v této věci uplatňuje jiný metr, neboť to, že rozhodoval nepřislušný orgán, mu vadí pouze u jednoho výroku.

11. Další námitkou žalobce je porušení žalovaným jedné ze základních zásad správního řízení - zásady dobré víry, upravené v ust. § 2 odst. 3 s. ř., jakož i zásady správního orgánu přihlížet k dobré víře a šetřit práva účastníka řízení podle ust. § 94 odst. 5 s. ř. Žalobce je především přesvědčen, že se jí žalovaný nezabýval v celé šíři problému, pouze ve vztahu k tvrzené nepřislušnosti rozhodujícího funkcionáře, a nikoli k dalším aspektům žalobcem tvrzených okolností. Žalobce uvedl, že on sám byl v dobré víře, že rozhoduje funkcionář, který je příslušný, a to proto, že služební funkcionáři by měli znát právní předpisy, právě protože rozhodují o právních poměrech podřízených příslušníků bezpečnostního sboru. Přesto řízení proběhlo, aniž by tuto „vadu“ ředitel KŘP ÚK zaznamenal, natož aby dokonce byla důvodem pro jeho rozhodnutí o zrušení rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. Přesto tentýž ředitel KŘP ÚK podává podnět k zahájení přezkumného řízení a vytýká přezkoumávanému rozhodnutí vady, o kterých musel vědět již v původním řízení, které tedy nijak nenapravit, a tyto chce tzv. napravovat až po dlouhé době po uplynutí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.
12. K zásadě dobré víry žalobce též poznamenává, že mu bylo vyplacení příslušných dávek po dlouhou dobu odpíráno a správní orgány s ním nekomunikovaly a neposkytovaly mu požadovaná vysvětlení ohledně těchto částek. *Účastník řízení tak byl po celou dobu vystaven zakázané libovůli orgánu veřejné moci, kdy platí, že „žádný státní orgán (orgán veřejné moci) se v demokratickém právním státě nesmí pohybovat mimo meze, tj. pravomoc a kompetence“, a naopak mu je paradoxně bezdůvodně vytýkán ministrem vnitra nedostatek dobré víry.*
13. Žalobce žalobu uzavírá svým názorem, že se žalovaný odmítl zabývat v rozkladovém řízení jeho námitkami.
14. S odkazem na výše uvedená tvrzení žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. 3. 2023, tak jemu předcházející rozhodnutí ze dne 28. 12. 2022 a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný k námitkám obsaženým v žalobě uvedl, že jsou téměř totožné námitky s těmi, které žalobce uváděl v průběhu rozkladového řízení. Tyto námitky byly dle jeho názoru řádně vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí. V podrobnostech je odkazováno na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Konkrétně dále uvedl, že v případě podnětu k zahájení přezkumného řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy.
17. S námitkou žalobce stran rozporu zásady logického myšlení v případě tvrzení, že „...bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů, uvedených žadatelem, a proto účinky rozhodnutí nastávají ode dne právní moci přezkoumávaného výroku I. písm. b) rozhodnutí“, žalovaný nesouhlasí.
18. K tvrzené zásadě dobré víry se žalobce odkázal na § 94 odst. 4 s. ř. a § 95 odst. 5 s. ř., přičemž podotýká, že v žalobě není specifikována hrozící újma, která by žalobci v posuzovaném případě měla vzniknout. Toliko je tvrzeno, že žalobce je v dobré víře, když mu byly přiznané finanční prostředky již vyplaceny. Jakákoliv újma nebyla v rámci vedeného řízení ze strany žalobce prokázána. Rovněž tvrzená újma (finanční i jiná) v podané žalobě je formulována pouze hypoteticky, odvíjející se od nového rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře. Ze sdělení Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, č. j. KRPU-95871-2/ČJ-2023-0400KR-AP ze dne 22. 5. 2023 ovšem vyplývá, že žalobce před vydáním rozhodnutí ve věci požádal o přerušování řízení podle § 64 odst. 2

správnímu řádu, čemuž bylo vyhověno. Ze spisového materiálu je pak zřejmé, že vedené řízení bylo přerušeno usnesením náměstka KŘP pro ekonomiku ve věcech služebního poměru, č. j. KRPU-199409-108/ČJ-2016-0400HS-1-ŠZ ze dne 22. 5. 2023, a to do pravomocného skončení soudního řízení o žalobě.

19. Pokud jde o příslušnost služebního funkcionáře k vydání rozhodnutí v části týkající se přiznání nároků na náhradu za krácení nároku na dovolenou v roce 2017 ve smyslu § 124 odst. 7 zákona o služebním poměru a náhradu za krácení oděvného v II. pololetí roku 2016 a v I. pololetí roku 2017 podle § 134 odst. 5 zákona o služebním poměru, odkazuje žalovaný na ustanovení § 181 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, podle něhož: *„Rozhodnutí musí být vydáno příslušným služebním funkcionářem.“*
20. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

21. Žaloba byla městskému soudu doručena 9. 5. 2023, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
22. Podle § 94 odst. 1 správního řádu *„V přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkouvávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.“*
23. Dle § 94 odst. 5 správního řádu *„Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“*
24. Podle § 181 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru *„Rozhodnutí musí být vydáno příslušným služebním funkcionářem.“*
25. Dle § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru *„Pravomocné rozhodnutí, o němž se účastník nebo služební funkcionář domnívá, že je v rozporu s právními předpisy, přezkoumá příslušný ministr; pravomocné rozhodnutí služebního funkcionáře Bezpečnostní informační služby přezkoumá vládou určený člen vlády a pravomocné rozhodnutí služebního funkcionáře Generální inspekce bezpečnostních sborů přezkoumá předseda vlády.“*
26. Žalobce v žalobě předestřel celkem čtyři námitky: i) nezákonnost přezkumného řízení, ii) tím že o věci rozhodoval nepříslušný funkcionář nedošlo k porušení zákona ale toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vnitřního předpisu, iii) nicotnost podnětu, na jehož základu ministr zahájil přezkumné řízení a iv) dobrá víra žalobce. Tyto základní námitky jsou dále doplněny přesvědčením žalobce, že v napadeném rozhodnutí (byly již vyjádřeny v rozkladu) na ně bylo reagováno nedostatečně, potažmo je žalovaný zcela pominul.

27. Pokud jde o připojená vyjádření žalobce, že celé přezkumné řízení je zapříčiněno pouze neochotou správních orgánů uznat služební úraz, z těchto vyjádření soud nebyl schopen extrahovat žádnou pro řízení relevantní námitku, proto se jimi dále nezabýval. Ostatně se vztahují spíše k řízení, jež předcházelo přezkumnému řízení, jež bylo ukončeno nyní napadeným rozhodnutím.
28. Soud se žalobními námitkami, která na sebe bezprostředně navazují, zabýval v právě uvedeném pořadí a o věci uvážil takto:
29. Žaloba není důvodná.
30. První dvě námitky žalobce ve své podstatě sledují stejný argument, totiž že přezkumné řízení samo o sobě nemělo být vůbec zahájeno, neboť nebyl splněn základní předpoklad zahájení přezkumného řízení, tedy nezákonnost.
31. V první námitce žalobce dovozuje, že nároky dle § 101 a § 102 zákona o služebním poměru mu byly vyplaceny dle práva, a pokud snad nikoli, šlo by pouze o nesprávnost, nikoli nezákonnost rozhodnutí. Ve druhé potom vyjadřuje žalobce názor, že pokud došlo pouze k porušení vnitřního předpisu bezpečnostního sboru, opět se nejedná o nezákonnost.
32. Soud zde považuje za vhodné poukázat na to že dle § 94 odst. 1 správního řádu (soud v této souvislosti podotýká, že je to právě toto ustanovení, které stanovuje podmínky přezkumného řízení, nikoli § 97 odst. 3 správního řádu, jak uvádí žalobce) „*v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.*“ Z jazykového výkladu je tedy zjevné, že postačuje důvodná *pochybnost*, že rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy. Toto ustanovení se při tom použije subsidiárně k § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2014 č. j. 3 Ads 117/2012 – 26).
33. I pokud by se dalo pochybovat o tom, zda přesvědčení žalovaného o tom, že byla špatně aplikována ustanovení zákona o služebním poměru (přičemž soud podotýká, že pakliže by skutečně byla aplikována jiná norma než aplikována být měla, zcela určitě by se o nezákonnost jednalo – tudíž už jen to by zakládalo důvodnou pochybnost správního orgánu presumovanou § 94 odst. 1 správního řádu), samotnou nezákonnost by zakládalo už pouze to, že rozhodoval funkčně nepřislušný funkcionář.
34. Tento fakt ostatně nezpochybnil ani žalobce, pouze vyjádřil přesvědčení, že jde nikoli o nezákonnost, ale pouze o nesprávnost.
35. Soud se ovšem s tímto názorem nemůže ztotožnit, neboť ustanovení § 181 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru zcela jasně říká že „*rozhodnutí musí být vydáno příslušným služebním funkcionářem.*“ Zákon tedy sám o sobě sice příslušnost nestanovuje, to ponechává na vnitřních předpisech, ale chrání její dodržování.
36. Pakliže tedy rozhodnutí bylo vydáno k tomu nepřislušným orgánem, bylo nezákonné (alespoň pokud jde o část, k rozhodování o níž byl daný orgán nepřislušný), byť nepřislušnost onoho orgánu vyplývala z interního předpisu. Ničeho na tom nemůže

změnit ani odkaz žalobce na § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, které na danou situaci nedopadá (jeho aplikace by nad to byla v rozporu s § 193 zákona o služebním poměru).

37. Pokud jde o přesvědčení žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s těmito námitkami, když byly vzneseny v rozkladu, soud je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že se jimi žalovaný zabýval, konkrétně na str. 5 napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že podle názoru soudu by patrně bylo možné představit si preciznější argumentaci. Ta aktuální je však co do podstaty dostatečná a srozumitelná.
38. První dvě námitky tedy soud neshledal důvodnými.
39. Třetí námitkou je žalobcem tvrzená nicotnost podnětu ředitele KŘP ÚK, na jehož základě zahájil žalovaný přezkumné řízení.
40. Soud se s touto námitkou nemůže ztotožnit, neboť pojem *nicotnosti* zde vůbec nepřichází v úvahu. Jak doktrína správního práva, tak judikatura, ale zejména legislativa pojem nicotnosti vztahuje pouze a právě k rozhodnutí. Zde lze odkázat na ust. § 77 správního řádu a na ust. § 71 odst. 1 písm. d) a ust. § 76 odst. 2 a 3 soudního řádu správního.
41. Předmětný podnět však není rozhodnutím, a není tedy možné u něj konstatovat nicotnost. Jakkoliv žalobce může být subjektivně přesvědčen o nesmyslnosti jednání ředitele KŘP ÚK, přezkumné řízení je dle § 94 odst. 1 zahajováno z moci úřední, je tedy zcela na uvážení toho orgánu, k němuž podnět směřuje - v tomto případě ministra - zdali na jeho základě přezkumné řízení zahájí či nikoliv. Též není tímto podnětem nijak vázán (pouze by, pakliže by neshledal důvody zahájení přezkumného řízení musel tuto skutečnost sdělit podavateli, viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014 č. j. 3 Ads 117/2012 – 26). Případná „vadnost,“ chybnost či nesmyslnost iniciálního podnětu tedy nezakládá vadu přezkumného řízení.
42. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
43. Čtvrtou námitkou žalobce byla dobrá víra, tedy názor, že on sám byl v dobré víře, že služební funkcionář, jenž o jeho nárocích rozhodoval, byl osobou k tomu příslušnou. Žalobce se domnívá, že žalovaný nedostatečně šetřil jeho práva dle § 94 odst. 4 správního řádu. Jinak řečeno, domnívá se, že žalovaný měl dojít k závěru, že újma, která by mu byla způsobena zrušením přezkoumávaného výroku, ohledně jehož správnosti byl v dobré víře, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, pročez měl žalovaný přezkumné řízení zastavit, aniž by přezkoumávané rozhodnutí zrušil.
44. Žalobce se ovšem rozsáhle vyjadřuje toliko ke své dobré víře, ale v podstatě neuvedl, v čem by měla spočívat ona újma, která mu bude způsobena zrušením přezkoumávaného rozhodnutí, snad s výjimkou způsobené nedůvěry ve státní správu. Jeho tvrzení jsou tak velmi obecná.
45. V této souvislosti soud podotýká, že nárok žalobce není sporný, zrušený výrok se týká toliko konkrétních částek, a jeho zrušení tak má pouze za následek přepočítání těchto částek a rozhodování příslušným funkcionářem. Na právu žalobce na tyto částky to nic nemění. Existence nepoměrné újmy tedy není nijak samočinně zřejmá a bez konkrétních argumentů ze strany žalobce ji nelze konstatovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46. Nad to musí soud podotknout, že souzní s argumentací žalovaného, že žalobci měly být služební předpisy známy, jeho dobrá víra je tedy přinejmenším diskutabilní.
47. Žalobce má ovšem pravdu, že pakliže má on sám znát služební předpisy, o to více by je měl znát služební funkcionář, a není pochyb o tom, že v jeho činnosti došlo k pochybení. Ostatně, účelem přezkumného řízení jako mimořádného opravného prostředku je právě odstraňovat pochybení v procesním postupu.
48. Pokud tedy má žalobce za to, že mu tímto nesprávným úředním postupem byla způsobena škoda, měl by se domáhat svých nároků prostřednictvím zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
49. Jde-li však o námitku dobré víry ve správní žalobě, soud nemá za to, že žalobce předložil přesvědčivé důvody, které by jasně poukazovaly na to, že žalovaný pochybil, pokud nepostupoval podle § 94 odst. 4 správního řádu a námitku tedy shledal nedůvodnou.
50. Ohledně výroku žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jím předloženými argumenty, soud uvádí totéž, co v bodě 36 tohoto rozsudku: jakkoliv by zajisté bylo možné si představit podrobnější zdůvodnění, proč s nimi žalovaný nesouzní, s textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se otázkou dobré víry zabýval (na stránce 6).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a soud ji proto podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.